

Kapitola 1

SAM

Existujú pravidlá na schovávanie tampónov v kúpeľni nejakého chlapa? Ešte v takej príšerne usporiadanej kúpeľni? No, teraz už bola spolovice moja, takže nezostane nepoškvrnená dlho.

Niekoľkokrát som otvorila a zatvorila dvere na skrinke, ale tá ružová krabička stále vytŕčala ako... no, žiarivá ružová krabička. Možno som na ne mala nájsť inú nádobu? *Naozaj polemizuješ o umiestnení tampónov?* Nechala som dvierka zatvorené a pomaly spätkovala od skrinky, akoby som v nej sfalšovala dôkazy alebo čo.

Moja taška s mejkapom ležala naľavo pri umývadle, ale na všetky moje krémy a prehnané množstvo produktov, ktoré som potrebovala na skrotenie svojich divokých kučier v južanskom vlhkom podnebí, mi nestačila moja časť skrinky a jeden čerstvo vypratý šuplík. Hej, priam to tu kričalo ženskostou.

Srať na to, teraz tu žijem ja aj moje tampóny... už dvanásť hodín. Po špičkách som prešla chodbou do svojej izby, ktorá

má dvere priamo oproti môjmu novému spolubývajúcemu. Len preto, že ja som bola hore o trištvrte na sedem, nemusí byť aj on a rozhodne som nechcela pokaziť prvý dojem tým, že ho drzo zobudím.

„Vstávame!“ Ember mi s pokrikom rozrazila dvere s jednou rukou schovanou za chrbtom. Aj keď bola mojou najlepšou priateľkou, na túto dennú hodinu vyzerala príliš čulo, priam žiarila vďaka vplyvu alabamského slnka a aktivít s priateľom, o ktorých som nechcela ani počuť. S týmto priateľom, Joshom, som teraz v podstate bývala, spolu s jeho najlepším kamošom Jaggerom a ďalším chlapom, ktorého meno som si nikdy nedokázala zapamätať. Traja chlapi. Jedna baba. Akože neviem, či môže byť niečo trápnejšie ako *toto*. Ember sa obzrela po mojich spolovice vybalených krabiciach. „Páni. Spala si vôbec?“

„Pár hodín.“ *Skoro vôbec*. „Ak sa nestíš, zobudíš ostatných.“

„Prosím ťa. Grayson prišiel domov niekedy v noci a všetci traja šli pol hodinu dozadu behať. Prečo myslíš, že som taká nabadená?“ Jej úsmev mi povedal oveľa viac, ako som chcela vedieť.

Grayson. Tak sa volá. „Už vyrazili? Musia byť nindžovia, nič som nepočula. A vy dvaja, tfuj. Akože. Neskutočné.“ *A zázračne niahodné.*

Zasmiala sa na mne a podala mi tašku, ktorú skrývala za chrbtom. „Vitaj v Alabame!“

„Žiješ v Tennessee.“

„Hej, ako čiastočná Alabamčanka... alebo čo, mám právo ťa privítať. Tak si to vezmi.“ Potriasla striebornou darčkovou taškou.

Zobrala som si ju, vyhodila z nej červený papier na hromadu prázdnych krabíc a vytiahla bordové tričko s veľkovým výstrihom, na ktorom bolo napísané TROY. Pery sa mi rozťahli do

úsmevu. „Je dokonalé, milujem ho!“ Tak dávno som sa necítila šťastne, že som ten pocit takmer nerozoznala.

„Nový začiatok. Nová škola. Nové tričko.“ Usmiala sa a ob-
jala ma. „Viem, že letná škola začína až o pár týždňov, ale zdalo
sa mi, že sa to dnes hodí.“

Stisla som ju a potom ju pustila. „Ďakujem. Vážne. Keby si
mi nepovedala, aby som si podala prihlášku na Troyskú univer-
zitu, alebo by mi Jagger neponúkol túto izbu, alebo by mi Josh
nepomohol zbaliť všetok ten nábytok...“

„Na to sme tu. Och! Skoro som zabudla.“ Vytiahla z vrecka
pyžama papier. „Heslo na Wi-Fi. Viem, že máš stretko s ma-
mou cez Skype. Čas na kávu?“

„No jasné. Musíš sa vôbec pýtať?“

„Nikdy,“ odpovedala už z chodby.

Logo jablka na notebooku sa odrážalo v zrkadle na skrinke,
keď som ho zapínala. Pripojila som sa na Wi-Fi. „Piloti. Samo-
zrejme,“ zasmiala som sa popod fúzy a prihlásila sa na Skype
s trojminútovým predstihom.

Už bola online.

Keď to zazvonilo, prijala som hovor. O pár sekúnd neskôr
sa predou mnou zjavila mamina tvár. S unaveným výrazom si
rozopla maskáčový vrch, pod ktorým mala bėžové tričko, a za-
vesila ho na operadlo stoličky.

„Samantha, zlatko. Ako sa máš?“ spýtala sa s chabým úsme-
vom. Okrem fotky z mojich promócií na strednej boli jej steny
v Afganistane holé.

„Dobre.“ Položila som notebook na komodu. „Spolovice vy-
balená. Čo ty?“

„Mala som dlhý deň, ale držím sa... Čo to máš, preboha,
na sebe?“

Pozrela som dole a zase na ňu. „Um... pyžamo?“ Mala som outfity, pri ktorých by tieto boxerky a tielko vyzerali priam puritánsky.

„Nemôžeš nosiť také pyžamo, keď teraz žiješ s mužmi. Kúp si nejaké poriadne.“

„Alebo to môžem preskočiť a ísť rovno po páse cudnosti, mami.“

Mala v očiach *ten* pohľad. „Neodvrávaj. Len si myslím, že by si mohla ukázať trochu menej holej kože a viac zdravého rozumu.“

„Áno, madam,“ spevavo som odpovedala.

„Samantha.“

Povzdychla som si. „Dnes pôjdem nakupovať, mami, ale celá táto tvoja teória je neskutočne zastaralá.“

„Urob to pre mňa, dobre? Už teraz sa mi príliš nepáči, že bývaš s chlapmi alebo že si šla na vysokú školu do zapadákov v Alabame.“

„No, táto škola ma prijala, na rozdiel od ďalších dvadsiatich, na ktoré som sa hlásila.“ Prstami som hladila strieborné písmená na svojom novom tričku.

„A kto za to môže?“ vyštekla.

Uprela som na ňu pohľad. „Myslíš, že to neviem? Robím, čo môžem, aby som napravila, čo sa stalo. Dostala som sa na *poriadnu* výšku, ako si chcela, som samostatná a dnes si budem hľadať prácu. Nemôžem sa vrátiť a zmeniť, čo sa stalo minulý rok.“ *Keby som mohla, urobím to.* Neustále ma dusil závrtný pocit viny. „Ak sa mi podarí udržať si dobré známky, možno ma na jarný semester zoberú naspäť na Colorado.“ *Ak sa im dokážem postaviť.*

Zložila tvár do dlaní a vzdychla. „Prepáč. Neznášam predstavu, že si týmto prechádzaš a ja tam nie som.“